

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Osijeku
Stalna služba u Belom Manastiru
31300 Beli Manastir, Kralja Tomislava 53

P-380/2025-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Belom Manastiru po sucu Suzani Nađ, u pravnoj stvari tužitelja Gorana Romanović iz Belog Manastira, A. Stepinca 2B, OIB: 94222918173, zastupanog po punomoćniku Željki Radoš Radičević, odvjetnici iz Osijeka, protiv tuženika Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonske avenije 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Iris Šanjug, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Ćurković i Šanjug iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 30.3.2026. godine u nazočnosti tužitelja i njegovog punomoćnika, a u odsutnosti punomoćnika tuženika, 24.4.2026.

p r e s u d i o j e

I/ Utvrđuje se da je ništetna i bez učinka odredba članka 6. Ugovora o kreditu Br.5140030242-60010440931/2005., sklopljenog 23.02.2005.god. između tužitelja Gorana Romanović, A. Stepinca 2B, Beli Manastir, OIB: 94222918173 i tuženika Addiko bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, a koji je pravni sljednik Slavonska banka d.d., a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,00% jednokratno, unaprijed. Korisnik kredita se obvezuje platiti i sve troškove u skladu s Odlukom o visini naknada za usluge kreditora te javnobilježničke troškove, troškove upisa u Upisnik sudskih i javnobilježničkih pristojb, kao i druge eventualno nastale troškove.“

II/ Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Goranu Romanović, A. Stepinca 2B, Beli Manastir, OIB: 94222918173 isplati iznos od 382,82 EUR (slovima: tristo osamdeset dva eura i osamdeset dva centa) odnosno trošak obrade kredita s pripadajućim zateznim kamatama računajući od 25.3.2005. godine do 29. srpnja 2005. godine po stopi zakonske zatezne kamate, od 29. srpnja 2005. godine do 30. lipnja 2011. godine po

stopi od 14 % godišnje, od 01. srpnja 2011. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12 % godišnje, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.siječnja 2023. godine pa do 31. prosinca 2023. godine prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

III/ Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Goranu Romanović, A. Stepinca 2B, Beli Manastir, OIB: 94222918173 naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 608,95 EUR (slovima: šesto osam eura i devedeset pet centi) sa zateznim kamatama počev od dana 24.4.2026. godine, do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi putem svog punomoćnika navodi da je tuženik pravni sljednik Slavonske banke d.d. Osijek te da je tužitelj sa pravnim prednikom tuženika sklopio Ugovor o kreditu prema kojem je Slavonska banka d.d. Osijek kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrila i stavila na raspolaganje kredit u iznosu od 60.000,00 CHF. Predmetnim ugovorom ugovoren je rok otplate od 19 godina u jednakim vremenskim anuitetima. U članku 6. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je odredba prema kojoj se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, a prema odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,00 %,

jednokratno, unaprijed. Korisnik kredita se obvezuje platiti i sve troškove u skladu s Odlukom o visini naknada za usluge kreditora te javnobilježničke troškove, troškove upisa u Upisnik sudskih i javnobilježničkih pristojbi, kao i druge eventualno nastale troškove. Tužitelj ovakvu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom iz razloga što je odredba potpuno nejasna, općenita te se ne zna koji su točno troškovi obuhvaćeni. Tuženik je tužitelj naplatio navedenu naknadu, trošak obrade kredita u visini od 600,00 CHF, odnosno 627,82 EUR te stoga predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi ništetnim odredbe članka 6. Ugovora o kreditu te naložiti tuženiku da tužitelju isplati navedeni iznos, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i troškovima parničnog postupka.

2. U svom odgovoru na tužbu punomoćnik tuženika prvenstveno prigovora naznačenoj vrijednosti predmeta spora, pa predlaže da sud odredi vrijednost predmeta spora prema utuženom iznosu od navedenih 627,82 EUR. Nadalje, tuženik ističe prigovor zastare, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja te navodi da je tužitelju dana 25.3.2005. godine naplaćena naknada za obradu kredita u visini od 2.884,35 HRK. Tuženik smatra da je odredba članka 6. Ugovora o kreditu u potpunosti jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te stoga nije niti nepoštena, a niti ništetna. U cijelosti osporava osnov i visinu tužbe i tužbenog zahtjeva. Predlaže sudu odbijanje tužbenog zahtjeva u cijelosti te nalaganje tužitelju da tuženiku naknadi troškove parničnog postupka, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

3. Sud je proveo dokaze uvidom u Ugovor o kreditu sklopljen između bivše Slavonske banke d.d. Osijek i tužitelja dana 23.2.2005. te ovjeren kod javnog bilježnika Dragice Dumančić iz Osijeka, pod brojem OU-137/05 dana 25.2.2005. (list 14-24 spisa), uvidom u financijsko-knjigovodstvenu dokumentaciju (list 25-61 spisa), uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u e-spisu (list 78-159 spisa), kao i (list 168-223 spisa), čitanjem zapisnika ovog suda od 3.2.2026. (list 231-232 spisa), te saslušanjem tužitelja na ročištu od 30.3.2026. godine (list 235-236 spisa).

4. Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu, Tt-09/1533-3 od 27.2.2009., utvrđeno je da se u sudski registar po prijedlogu predlagatelja Hypo-Alpe-Adria bank d.d. upisuje pripajanje društva Slavonska banka d.d. Osijek dioničkom društvu pod nazivom Hypo-Alpe-Adria bank dioničko društvo, sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6. Nadalje, uvidom u rješenje istog suda broj Tt-16/22619-2 od 11. srpnja 2016. utvrđeno je da se u sudski registar istog suda po istom predlagatelju upisuje promjena tvrtke i promjena odredbi Statuta u dioničkom društvu pod nazivom Addiko bank dioničko društvo sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6.

5. Uvidom u Ugovor o kreditu sklopljen između bivše Slavonske banke d.d. Osijek i tužitelja dana 23.2.2005. te ovjeren kod javnog bilježnika Dragice Dumančić iz Osijeka, pod brojem OU-137/05 dana 25.2.2005. (list 14-24 spisa), sud je utvrdio da je odredbom članka 6. istog Ugovora određeno da se korisnik kredita obvezuje platiti

naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,00 % jednokratno, unaprijed. Ujedno se obvezuje platiti i sve troškove u svezi javnobilježničkih i sudskih pristojbi kao i druge eventualno nastale troškove.

6. Na pripremnom ročištu održanom dana 3.2.2026. punomoćnik tužitelja je u cijelosti ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva specificiranog podneskom od 28.4.2025., ali je tužbeni zahtjev uredio u točki II/ petita uslijed napravljene omaške na način da se nalaže tuženiku isplatiti tužitelju na ime naplaćene naknade za trošak obrade kredita iznos od 382,82 eura sa pripadajućim zateznim kamatama od dana 25. ožujka 2005. godine. Punomoćnik tužitelja je odustao od predloženog financijskog vještačenja, budući da je tuženik u svom odgovoru na tužbu priznao da je tužitelju dana 25.3.2005. godine naplaćena naknada za obradu kredita u visini od 2.884,35 HRK. Na istom ročištu sud je utvrdio vrijednost predmeta spora na iznos od 382,82 eura jer je deklaratorni zahtjev istaknut u tužbi trebao poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za činidbu te se stoga ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora.

7. Saslušanjem tužitelja Gorana Romanović na ročištu održanom 30.3.2026. godine (list 235-236 spisa) sud je utvrdio da je isti tijekom 2005. godine sklopio Ugovor o kreditu sa bivšom Slavonskom bankom d.d. Osijek u svrhu adaptacije njegove obiteljske kuće u kojoj i sada živi sa obitelji. U to vrijeme tužitelj je bio zaposlen u P.P. Beli Manastir te nije imao vlastiti OPG, niti otvoren obrt, a niti je bio član uprave nekog poduzeća ili trgovačkog društva. U svrhu sklapanja Ugovora o kreditu otišao je u Poslovnicu Slavonske banke u Osijek te je tamo zatražio kredit. Ispunjavao je uvjete te mu je djelatnik banke odobrio kredit i nije mu ništa objašnjavao o ugovornim odredbama. Tužitelj je predao potrebnu dokumentaciju te mu je rečeno da će mu kredit biti odobren i da dođe potpisati Ugovor, a što je i učinio nakon nekoliko dana. Djelatnik banke mu nije tumačio ugovorne odredbe. Spomenuo je da treba platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, ali tužitelj o tome nije ništa ispitivao. On je djelomično pročitao Ugovor o kreditu nakon što ga je potpisao. Bilo mu je bitno da mu se odobri zatraženi iznos, rok otplate i mjesečna rata. Sjeća se da su mu se mjesečne rate dosta povećavale. Tužitelj pred ovim sudom vodi i parnični postupak radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi te radi naknade preplaćenih iznosa te taj postupak još nije okončan.

8. Iskazu tužitelja sud je u cijelosti povjerovao, cijeneći njegov iskaz istinitim i uvjerljivim te u skladu sa drugim provedenim dokazima. Tužitelj je imao status potrošača u smislu odredbe čl. 3. st.1. Zakona o zaštiti potrošača (N.N.79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09 – dalje ZZP/07) prema kojoj je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhu koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Iz predmetnog ugovora o kreditu i iskaza tužitelja razvidno je da je tužitelj isti sklopio kao fizička osoba za vlastite osobne potrebe – adaptaciju kuće u kojoj i dan danas živi sa obitelji pa je tužitelj svoje potrošačko svojstvo dokazao navedenim ugovorom o kreditu i vlastitim iskazom.

9. Glede istaknutog prigovora zastare za istaći je i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. godine zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. st. 1. ZOO/05 (čl.104. st. 1. ZOO/91), kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi. Stoga se ukazuje neosnovanim prigovor zastare istaknut od strane tuženika i to kako u odnosu na glavnicu, tako i kamate koje zastarijevaju tek zastarom glavnog potraživanja.

10. Prema odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03, dalje: ZZP), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Isto propisuje i odredba članka 49. ZPP-a. Tuženik tu činjenicu uopće nije dokazivao.

11. Prema odredbi čl. 328. Zakona o obveznim odnosima pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi te je to pravo neograničeno. Na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozvati svaka zainteresirana osoba (čl. 327. st. 1. ZOO-a). Zbog navedenog, zahtjev čiji predmet je utvrđenje da su pojedine ugovorne odredbe ništetne i zabrana njihovog korištenja, ne zastarijeva. Dužnost povrata plaćenog temeljem ništetne odredbe o jednokratnoj naknadi za obradu kreditnog zahtjeva proizlazi iz članka 323., članka 1111., članka 1115., te članka 1046. Zakona o obveznim odnosima (N.N. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18).

12. Prema odredbi 93/13/EEZ čl. 5. u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Direktivom 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke. Prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13 navodi se da čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva. Naime, iz toga slijedi da je tužitelju trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu ugovora kako bi on mogao predvidjeti posljedice koje iz sporne odredbe proizlaze. Stoga se radi o znatnoj neravnoteži o

pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su svi sudionici u postupku obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

13. Nesporno je da je prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita tuženik imao određene troškove, ali ugovorenom naknadom za obradu kreditnog zahtjeva nisu bili "pokriveni" stvarni troškovi tuženika jer tuženik nije naveo koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obavljanje bankarskih usluga.

14. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sud je stekao uvjerenje da tužitelj nije mogao pregovarati o spornoj odredbi o jednokratnoj naknadi za obradu kreditnog zahtjeva već je ta odredba ponuđena u unaprijed formuliranom tzv. tipskom ugovoru. Naknada nije ugovorena u dobroj vjeri te je prouzročila neravnotežu na štetu tužitelja kao korisnika kredita. Sporna odredba, iako jasna i uočljiva, bila je unaprijed formulirana od strane banke te na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja pa je stoga takva odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i uzrokovala je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to neovisno o visini iznosa naknade. Nadalje, tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i pruženih usluga, u smislu da nije bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obavljanje bankarskih usluga (Rev-673/23 od 13.2.2024). Stoga je takva odredba ništetna u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZZP/03 te je tuženik dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na povrat naknade za obradu kredita, a tuženik je već u odgovoru na tužbu priznao da je tužitelju dana 25.3.2005. naplaćena naknada za obradu kredita u visini od 2.884,35 HRK. Prema fiksnom tečaju konverzije ovaj iznos predstavlja iznos od 382,82 eura. Stoga je odlučeno kao u točki I/ i II/ izreke ove presude.

15. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. ZOO-a. U konkretnom slučaju utvrđena je ništetnost ugovornih odredbi zbog povrede načela savjesnosti i poštenja već u predugovornoj fazi sklapanja ugovora što podrazumijeva nesavjesnost, slijedom čega tužiteljici primjenom članka 1115. ZOO-a pripada pravo na zatezne kamate od dana plaćanja naknade. Prema stajalištu VS RH (Revd-1294/2021 od 12.10.2021.) savjesnost se prosuđuje prema okolnostima svakog pojedinog slučaja, a time što je u ovom slučaju utvrđeno da su odredbe nepoštene, podrazumijeva se nesavjesnost banke kao kreditne institucije. Tužitelju je naknada naplaćena 25.3.2005. te je stoga sud dosudio zatezne kamate sukladno postavljenom tužbenom zahtjevu.

16. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi sa odredbom čl. 155. Zakona o parničnom postupku (N.N. 53/91., 91/92., 112/99, 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08, 57/11., 148/11., 25/13., 28/13., 70/19 , 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje ZPP) te je sud, imajući u vidu vrijednost

predmeta spora i važeću Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika punomoćniku tužitelja priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 125,00 eura, trošak sastava podneska od 28.4.2025. u iznosu od 125,00 eura, troškove zastupanja na ročištima od 3.2.2026. i 30.3.2026. u pojedinačnom iznosu od 1250,00 eura, trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 62,50 eura (sve sa uključenim PDV-om od 25 %) te plaćeni trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 eura te na presudu u iznosu od 13,27 eura ili sveukupno 608,95 EUR. Stoga je odlučeno kao u točki III/ izreke ove presude.

Beli Manastir, 24.4.2026.

S u d a c :
Suzana Nađ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana, od dana primitka iste, nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi pisano.

Dostaviti:

1. Tužitelju putem punomoćnika
2. Tuženiku putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-30887-1aabe**

Kontrolni broj: **05c15-eba83-28ff7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.